

Konklusion

- 1) Artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1251/2011 af 30. november 2011, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en delstatslovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tilbudsgivere og deres underentreprenører i en skriftlig erklæring afgivet sammen med deres tilbud skal forpligte sig til at betale de ansatte, der deltager i udførelsen af de tjenesteydelser, der er genstand for den omhandlede offentlige kontrakt, en mindsteløn, som er fastsat ved denne lovgivning.

- 2) Artikel 26 i direktiv 2004/18, som ændret ved forordning nr. 1251/2011, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en delstatslovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvori det fastsættes, at tilbudsgivere og disses underentreprenører, som afviser ved en skriftlig erklæring afgivet sammen med tilbuddet at forpligte sig til at betale de ansatte, der deltager i udførelsen af de tjenesteydelser, der er genstand for den omhandlede offentlige kontrakt, en mindsteløn, som er fastsat ved denne lovgivning, udelukkes fra deltagelse i udbudsproceduren.

⁽¹⁾ EUT C 175 af 10.6.2014.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 12. november 2015 — Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-121/14) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — forordning (EU) nr. 1316/2013 om oprettelse af Connecting Europe-faciliteten — projekter af fælles interesse, der vedrører en medlemsstats område — denne stats godkendelse — forlængelse af en godstogskorridor — hjemmel — artikel 171 TEUF og 172, stk. 2, TEUF)

(2016/C 016/07)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved M. Holt og L. Christie, som befuldmægtigede, bistået af Barrister D.J. Rhee)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved A. Troupiotis og M. Sammut, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved Z. Kupčová og E. Chatziioakeimidou, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved J. Samnadda og J. Hottiaux, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

- 2) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger og betaler Parlamentets og Rådets omkostninger.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 135 af 5.5.2014.

**Domstolens dom (Femte Afdeling) af 12. november 2015 — Valev Visnapuu mod
Kihlakunnansyyttäjä (Helsingfors) og Suomen valtio — Tullihallitus (anmodning om præjudiciel
afgørelse fra Helsingin hovioikeus — Finland)**

(Sag C-198/14) ⁽¹⁾

*(Præjudiciel forelæggelse — artikel 34 TEUF og 110 TEUF — direktiv 94/62/EF — artikel 1, stk. 1,
artikel 7 og 15 — fjernsalg og transport af alkoholholdige drikkevarer fra en anden medlemsstat —
punktafgift på visse typer af drikkevareemballage — afgiftsfritagelse i tilfælde, hvor emballagen er
omfattet af et pant- og retursystem — artikel 34 TEUF, 36 TEUF og 37 TEUF — krav om en
detailhandelstilladelse til detailsalg af alkoholholdige drikkevarer — monopol på detailhandel med
alkoholholdige drikkevarer — begrundelse — beskyttelse af sundheden)*

(2016/C 016/08)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin hovioikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Valev Visnapuu

Sagsøgte: Kihlakunnansyyttäjä (Helsingfors) og Suomen valtio — Tullihallitus

Konklusion

- 1) Artikel 110 TEUF samt artikel 1, stk. 1, artikel 7 og 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, der indfører en punktafgift på visse typer af drikkevareemballage, men indrømmer afgiftsfritagelse i tilfælde, hvor disse emballager er omfattet af et effektivt retursystem.
- 2) Artikel 34 TEUF og 36 TEUF ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en sælger, der er etableret i en anden medlemsstat, er underlagt et krav om detailhandelstilladelse til indførsel af alkoholholdige drikkevarer med henblik på detailsalg af disse til forbrugere med bopæl i den første medlemsstat, når denne sælger selv sørger for transporten af disse drikkevarer eller har overdraget transporten til en tredjemand, forudsat at ordningen er egnet til at sikre opfyldelsen af det forfulgte mål, i den foreliggende sag beskyttelsen af den offentlige sundhed og orden, at dette mål ikke kan nås på mindst lige så effektiv vis med mindre indgribende foranstaltninger, og at ordningen hverken udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 202 af 30.6.2014.